

Sygn. akt II Ca 614/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Piwko**

Sędziowie: **SSO Sławomir Buras**

SSO Rafał Adamezyk (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lipca 2014 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. z siedzibą w P.

przeciwko M. M.

o ustalenie ewentualnie o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 7 marca 2014 r., sygn. I C 534/12

oddala apelację i zasądza od M. M. na rzecz (...) z o.o. z siedzibą w P. kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 614/14

UZASADNIENIE

Po ostatecznym zmodyfikowaniu żądania, (...) Spółka z o. o. w P. domagała się ustalenia nieistnienia względem niej wierzytelności pozwanego M. M., w wysokości 25124,26 zł, obejmującej kwotę 18943,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami, wynikającą z nieuiszczonych faktur VAT z tytułu z tytułu umowy najmu, kwotę 2654 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym Poznań - Stare Miasto w Poznaniu przeciwko (...) Spółce z o.o. w sprawie o sygn. akt X GNc 7266/09 oraz kwotę 3527 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania prowadzonego przeciwko (...) Spółce z o.o. w P., zasądzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 16 stycznia 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt V GC 919/11. Ewentualnie (na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd określonego powyżej żądania) powodowa Spółka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 19299,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2010 r. do dnia zapłaty (k. 179 -184).

Pozwany M. M. domagał się oddalenia powództwa. Kwestionował interes prawny strony powodowej w żądaniu ustalenia nieistnienia wierzytelności, zgłosił zarzut przedawnienia wszystkich należności objętych czterdziestoma dwoma fakturami VAT, wystawionymi przeciwko B. M., podniósł, że (...) Spółka z o. o. w P. nie miała prawa do wypełnienia weksla in blanco wystawionego przez B. M., ponieważ weksel ten zgodnie z deklaracją wekslową mógł być wypełniony tylko przez Z. K., zaprzeczył istnieniu podstaw do wystawienia not księgowych (...) oraz noty obciążeniowej (...), wskazując, iż z tych not nie wynika, z tytułu niedostarczenia których umów zostały naliczone kary umowne,

negował wystawianie faktur VAT po zakończeniu umowy dealerskiej - po dniu 28 lutego 2009 r., kwestionował podstawy do wystawiania faktur korygujących, dodał, że żadna z przedłożonych faktur nie została zaakceptowana przez B. M. (k. 194, 202 – 203, 228, 238 - 239).

Postanowieniem z dnia 7 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Kielcach odrzucił pozew w części dotyczącej żądania ustalenia nieistnienia wierzytelności w kwocie 18943,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami, zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 16 stycznia 2012 r. w sprawie o sygn. akt V GC 919/11 (k. 289).

Wyrokiem z dnia 7 marca 2004 r. Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo w części dotyczącej ustalenia nieistnienia wierzytelności w kwocie 2654 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania w sprawie X GNc 7266/09 oraz w kwocie 3527 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania w sprawie V GC 919/11 (punkt I); zasądził od M. M. na rzecz (...) Spółki z o. o. w P. kwotę 16651,35 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia 9 marca 2010 r. do dnia 7 marca 2014 r. i z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia 8 marca 2014 r. do dnia zapłaty (punkt II); oddalił powództwo w pozostałej części (punkt III); zasądził od M. M. na rzecz (...) Spółki z o. o. w P. kwotę 1311,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt IV).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 1 kwietnia 2008 r. pomiędzy (...)a Przedsiębiorstwem (...)B. M.została zawarta umowa dealerska, na mocy której S.powierzył Przedsiębiorstwu (...)B. M.(dealerowi) zawieranie w imieniu i na rachunek (...)umów o świadczenie przez (...)usług telekomunikacyjnych i innych usług w sieci (...), w systemie telefonii cyfrowej. Poza świadczeniem usług, dealer mógł nabywać od S.aparaty telefoniczne i inne urządzenia wykorzystywane w systemie łączności w sieci (...) w celu ich dalszej odsprzedaży użytkownikom. Jako zabezpieczenie spłaty należności z tytułu zobowiązań wobec firmy (...), powstałych w związku z realizacją powyższej umowy, a także każdej umowy, która będzie ją zastępowała lub zmieniała, B. M.wystawiła na rzecz (...)i wręczyła weksel gwarancyjny in blanco z klauzulą „bez protestu” wraz z deklaracją wekslową. Na odwrocie weksla jako poręczyciel podpisał się M. M.. Złożył on również swój podpis jako poręczyciel na deklaracji wekslowej. W dniu 28 maja 2008 r. pomiędzy Z. K.(...)(„sprzedającym”) a (...) Sp. z o.o.(„kupującym”) została zawarta umowa nabycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa, obejmująca składniki materialne i niematerialne niezbędne do prowadzenia działalności w zorganizowanej części przedsiębiorstwa sprzedającego, a w szczególności: prawa i obowiązki wynikające z umów dealerskich oraz umów franczyzowych, wymienionych w załączniku nr 2.1.3 do umowy, kaucje i inne zabezpieczenia (o ile zostały lub zostaną ustanowione przez dealerów lub pracowników na rzecz sprzedającego do dnia zamknięcia), wymienione w załączniku nr 2.1.7. Na podstawie tej umowy (...) Sp. z o.o.nabyła prawa i obowiązki z tytułu umowy dealerskiej zawartej przez (...)z B. M.oraz weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową, wystawiony przez B. M.na rzecz Z. K.na zabezpieczenie spłaty należności z tytułu zobowiązań powstałych w związku z realizacją wskazanej umowy dealerskiej. Zgodnie z § 8 pkt 2 umowy, B. M.przysługiwało wynagrodzenie za zawieranie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przy czym strony zgodnie postanowiły, że zawarcie umowy następuje w chwili doręczenia przez S.B. M.miesięcznych podsumowań określających ilość umów zawartych przez B. M.w poprzednim miesiącu. Strony zgodnie postanowiły w § 7 pkt 2 umowy, iż S.będzie przysługiwać prawo do dokonywania rekalkulacji należnego B. M.wynagrodzenia oraz że w oparciu o dokonaną rekalkulację S.przygotuje i przeleje B. M.dodatkowe podsumowanie, na podstawie którego będzie ona wystawiała faktury korygujące. W trakcie trwania umowy, zgodnie z jej treścią B. M.kupowała telefony komórkowe celem ich dalszej odsprzedaży. Stosownie do załącznika nr 2 do umowy, sprzedaż telefonów B. M.następowała na podstawie szczegółowych umów, zawieranych w drodze potwierdzenia przez S.pisemnego zamówienia telefonów złożonego przez B. M.. Strony ustaliły, iż zapłata należności z tytułu zakupów telefonów następowała na podstawie faktur VAT wystawianych przez S..

W dniu 6 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT nr (...) tytułem sprzedaży telefonu (...) na kwotę 915 zł z terminem zapłaty do dnia 20 lutego 2009 r.

W dniu 9 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o.wystawiła P.P. (...)B. M.fakturę VAT nr (...)tytułem sprzedaży sześciu telefonów N.oraz telefonu S. na kwotę 11,22 zł z terminem zapłaty do dnia 23 lutego 2009 r.

W dniu 10 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT nr (...) tytułem sprzedaży (...), telefonu S. (...) oraz telefonu modemu (...) na kwotę 3,22 zł z terminem zapłaty do dnia 24 lutego 2009 r.

W dniu 12 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) - tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 989,22 zł z terminem zapłaty do dnia 26 lutego 2009 r.

W dniu 12 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 700,12 zł z terminem zapłaty do dnia 26 lutego 2009 r.

W dniu 12 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 48 zł z terminem zapłaty do dnia 26 lutego 2009 r.

W dniu 12 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 97,78 zł z terminem zapłaty do dnia 26 lutego 2009 r.

W dniu 12 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 48,01 zł z terminem zapłaty do dnia 26 lutego 2009 r.

W dniu 13 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT nr (...) tytułem najmu wyposażenia na kwotę 24,40 zł z terminem zapłaty do dnia 27 lutego 2009 r., fakturę VAT nr (...) tytułem najmu wyposażenia na kwotę 24,40 zł z terminem zapłaty do dnia 27 lutego 2009 r., fakturę VAT nr (...) tytułem usługi telekomunikacyjnej na kwotę 18,70 zł z terminem zapłaty do dnia 27 lutego 2009 r., fakturę VAT nr (...) tytułem usługi kurierskiej na kwotę 85,33 zł z terminem zapłaty do dnia 27 lutego 2009 r.

W dniu 28 lutego 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu niedostarczonych umów za lipiec 2008 r. na kwotę 650 zł z terminem płatności 14 dni.

W dniu 28 lutego 2009 r. między (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. a B. M. zostało zawarte porozumienie w sprawie rozwiązania umowy dealerskiej z dnia 1 kwietnia 2008 r., w którym strony zgodnie stwierdziły, że rozwiązują stosunek prawny wynikający z tej umowy z dniem 28 lutego 2009 r.

W dniu 2 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 48 zł z terminem zapłaty do dnia 16 marca 2009 r.

W dniu 2 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 146,01 zł z terminem zapłaty do dnia 16 marca 2009 r.

W dniu 3 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu brakujących kart sim na remanencie na kwotę 180 zł.

W dniu 5 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 252,76 zł z terminem zapłaty do dnia 19 marca 2009 r.

W dniu 12 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 48 zł z terminem zapłaty do dnia 26 marca 2009 r.

W dniu 12 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 48,00 zł z terminem zapłaty do dnia 26 marca 2009 r.

W dniu 13 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 158,82 zł z terminem zapłaty do dnia 13 marca 2009 r.

W dniu 16 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT nr (...) tytułem usługi telekomunikacyjnej na kwotę 143,41 zł z terminem zapłaty do dnia 30 marca 2009 r.

W dniu 27 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT nr (...) tytułem usługi kurierskiej na kwotę 69,56 zł z terminem zapłaty do dnia 31 marca 2009 r.

W dniu 31 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu niedostarczonych umów za sierpień 2008 r. na kwotę 650 zł z terminem płatności 14 dni.

W dniu 31 marca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu niedostarczonych aneksów za sierpień 2008 r. na kwotę 650 zł z terminem płatności - 14 dni.

W dniu 7 kwietnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży telefonów na kwotę 274,72 zł z terminem zapłaty do dnia 21 kwietnia 2009 r.

W dniu 7 kwietnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 1102,10 zł z terminem zapłaty do dnia 21 kwietnia 2009 r.

Z uwagi na wystawienie przez (...) Sp. z o.o. noty obciążeniowej nr (...) z tytułu niedostarczonych umów za wrzesień 2008 r. w kwocie 1300 zł, w dniu 16 kwietnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu niedostarczonych umów za wrzesień 2008 r. na kwotę 1300 zł z terminem płatności 14 dni.

W dniu 21 kwietnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 208,84 zł z terminem zapłaty do dnia 21 kwietnia 2009 r.

W dniu 21 kwietnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 409,72 zł z terminem zapłaty do dnia 21 kwietnia 2009 r.

W dniu 21 kwietnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT nr (...) tytułem usługi a kwotę 50 zł z terminem zapłaty do dnia 30 kwietnia 2009 r.

W dniu 4 maja 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 228,14 zł z terminem zapłaty do dnia 18 maja 2009 r.

W dniu 7 maja 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 319,44 zł z terminem zapłaty do dnia 7 maja 2009 r.

W dniu 7 maja 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 112,46 zł z terminem zapłaty do dnia 7 maja 2009 r.

W dniu 7 maja 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 412,16 zł z terminem zapłaty do dnia 7 maja 2009 r.

W dniu 7 maja 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT korygującą nr (...) tytułem sprzedaży szczegółowo wymienionych w niej telefonów na kwotę 454,28 zł z terminem zapłaty do dnia 7 maja 2009 r.

W dniu 12 maja 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu niedostarczonych umów za październik 2008 r. na kwotę 650 zł z terminem płatności 14 dni.

W dniu 15 maja 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. fakturę VAT nr (...) tytułem usługi telekomunikacyjnej na kwotę 50 zł z terminem zapłaty do dnia 29 maja 2009 r.

Z uwagi na wystawienie przez (...) Sp. z o.o. noty obciążeniowej nr (...) z tytułu niedostarczonych aneksów za styczeń 2009 r. w kwocie 650 zł oraz złożony wniosek o wystawienie noty obciążeniowej dla agenta E. - w dniu 31 lipca 2009

r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu niedostarczonych aneksów za styczeń 2009 r. na kwotę 650 zł z terminem płatności 14 dni.

Ze względu na złożony przez (...) Sp. z o.o. wniosek o wystawienie noty obciążeniowej z tytułu niedostarczenia umów za styczeń 2009 r. - w dniu w dniu 31 lipca 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu niedostarczonych umów za styczeń 2009 r. na kwotę 650 zł z terminem płatności 14 dni.

W dniu 5 sierpnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła P.P. (...) B. M. notę księgową nr (...) z tytułu niedostarczonych umów za luty 2009 r. na kwotę 5200 zł z terminem płatności 14 dni.

Z tytułu należności wynikających z korekt faktur VAT wystawionych przez B. M. na rzecz strony powodowej, dotyczących należnego wynagrodzenia powstało zobowiązanie do zapłaty przez B. M. kwoty 284,56 zł.

W dniach 28 lipca 2009 r. oraz 2 września 2009 r. nadzwyczajne zgromadzenie wspólników (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. podjęło uchwałę o połączeniu w trybie art. 492 § 1 k.s.h. w zw. z art. 506 k.s.h. poprzez przeniesienie całego majątku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. nr KRS (...) na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. nr KRS (...).

Pismem z dnia 16 grudnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. wezwała B. M. do zapłaty kwoty 18915,83 zł, wynikającej z powyższych faktur, wraz z należnymi odsetkami ustawowymi w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W piśmie wskazano, iż wymieniona należność wynika z zaległych zobowiązań z umowy dealerskiej z dnia 1 kwietnia 2008 r. Odpis tego pisma został doręczony B. M. w dniu 27 grudnia 2009 r. i pomimo upływu określonego terminu należność w kwocie 18915,83 zł nie została uregulowana. Wobec braku zapłaty, strona powodowa wypełniła wystawiony przez B. M. weksel in blanco zgodnie z deklaracją wekslową z dnia 1 kwietnia 2008 r. na kwotę 19299,85 zł (18915,83 zł należności głównej oraz 384,02 zł odsetek ustawowych liczonych od dnia upływu terminu zapłaty wskazanego w wezwaniu do zapłaty do dnia wypełnienia weksla). W dniu 15 lutego 2010 r. strona powodowa wezwała B. M. do wykupienia weksla własnego in blanco, a wobec braku jego wykupienia w wyznaczonym terminie, wezwała w dniu 25 lutego 2010 r. pozwanego jako poręczyciela wekslowego do wykupu weksla. Wezwanie zostało doręczone M. M. w dniu 2 marca 2010 r. Wobec braku wykupu weksla przez pozwanego, strona powodowa wystąpiła przeciwko niemu z pozwem o zapłatę w postępowaniu nakazowym. W dniu 1 kwietnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Skarżysku - Kamiennej w sprawie o sygn. akt I Nc 383/10 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, nakazując pozwanemu M. M., aby zapłacił na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 19299,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13 % w skali roku, począwszy od dnia 9 marca 2010 r. i z każdorazowymi dalszymi odsetkami ustawowymi do dnia faktycznej zapłaty oraz kwotę 2659 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie zarzuty. W dniu 2 września 2010 r. M. M. wniósł zarzuty od nakazu zapłaty i sprawie nadano dalszy bieg. Pismem z dnia 1 lutego 2011 r. pozwany wezwał stronę powodową do zapłaty kwoty 18943,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi: a) od kwoty 4534,79 zł od dnia 12 maja 2009 r. do dnia zapłaty, b) od kwoty 5166,22 zł od dnia 12 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty, c) od kwoty 4534,79 zł od dnia 12 lipca 2009 r. do dnia zapłaty, d) od kwoty 4707,46 zł od dnia 9 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty, a ponadto kwoty 2654 zł w ciągu 3 dni od otrzymania wezwania. W piśmie wskazano, iż żądana suma objęta jest fakturami VAT wystawionymi przez pozwanego (...) Sp. z o.o. z tytułu czynszu najmu lokalu o powierzchni 64 m², położonego w S. przy ul. (...) oraz opłat za energię elektryczną, centralne ogrzewanie, wodę, wywóz nieczystości na podstawie wskazań urządzeń pomiarowych (zgodnie z umową z dnia 2 marca 2009 r.). W dniu 8 lutego 2011 r. (...) Sp. z o.o. złożyła M. M. na piśmie oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w wysokości 22943 zł z tytułu nieuregulowanych faktur VAT oraz odsetek ustawowych przysługujących M. M. wobec (...) Sp. z o.o. z kwotą 21616,36 zł z tytułu wierzytelności wekslowej przysługującej (...) Sp. z o. o. wobec M. M. jako poręczyciela weksla in blanco wystawionego przez B. M.. W dniu 13 marca 2011 r. (...) Sp. z o.o. w piśmie złożonym w sprawie I C 296/10 Sądu Rejonowego w Skarżysku - Kamiennej wskazała, iż w sprawie doszło do potrącenia wzajemnych wierzytelności, wobec czego należy uznać, że roszczenie powoda zostało przez pozwanego spełnione i w związku z tym złożono oświadczenie o cofnięciu pozwu. Postanowieniem z dnia 20 maja 2011 r. Sąd Rejonowy w Skarżysku - Kamiennej w sprawie o sygn. akt I C 296/10 uchylił nakaz zapłaty (pkt I) i z uwagi na cofnięcie pozwu umorzył postępowanie w sprawie (pkt II). Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2011 r. Sąd Rejonowy w Skarżysku - Kamiennej

w sprawie o sygn. akt I C 296/10 uzupełnił postanowienie tego Sądu z dnia 20 maja 2011 r. w ten sposób, iż dodał punkt III o treści: „orzec, iż koszty postępowania wzajemnie znoszą się między stronami”. Postanowieniem z dnia 28 października 2011 r. Sąd Okręgowy w Kielcach w sprawie o sygn. akt II Cz 1148/11, na skutek zażalenia powoda i pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Skarżysku - Kamiennej z dnia 13 czerwca 2011 r., sygn. akt I C 296/10, zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądził od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz M. M. kwotę 2400 zł tytułem kosztów procesu (pkt 1), oddalił zażalenie powoda (pkt 2), zasądził od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz M. M. kwotę 600 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego. W dniu 16 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie z powództwa M. M. przeciwko (...) Sp. z o.o. o sygn. akt V GC 919/11 wydał wyrok, w którym zasądził od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz M. M. kwoty: a) 21597,26 zł z odsetkami w wysokości ustawowej od kwot: - 4534,79 zł od dnia 12 maja 2009 r., - 5166,22 zł od dnia 12 czerwca 2009 r., - 4534,79 zł od dnia 12 lipca 2009 r., - 4707,46 zł od dnia 9 sierpnia 2009 r., - 2654 zł od dnia 15 lutego 2011 r., b) 3527 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W toku procesu w sprawie V GC 919/11 został zgłoszony przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zarzut potrącenia wzajemnych wierzytelności, który nie został uznany przez Sąd. W dniu 9 lutego 2012 r. (...) Sp. z o.o. złożyła do Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej wniosek o zawezwanie B. M. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę na rzecz wzywającego kwoty 18631,27 zł, wynikającej z nieuiszczonych należności związanych z umową dealerską z dnia 1 kwietnia 2008 r. między B. M. a (...). Postępowanie to zakończyło się w dniu 15 marca 2012 r. wobec niezawarcia ugody.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że strona powodowa nie ma interesu prawnego - w rozumieniu art. 189 k.p.c. - w ustaleniu nieistnienia wierzytelności w kwocie 2654 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania w sprawie X GNc 7266/09 oraz w kwocie 3527 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania w sprawie V GC 919/11, bowiem może ona osiągnąć w pełni ochronę swoich praw w innej drodze, np. w procesie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. (powołując się na spełnienie świadczenia w dniu 25 czerwca 2012 r.). Z tej przyczyny Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo o ustalenie.

Sąd Rejonowy podniósł, iż okoliczność, że strona powodowa składała pozwanemu oświadczenie o potrąceniu dochodzonej wierzytelności z jego wierzytelnościami wobec strony powodowej, jak również fakt zgłoszenia zarzutu potrącenia w sprawie V GC 919/11, który nie został uwzględniony przez sąd w tamtym postępowaniu, nie stoi na przeszkodzie w późniejszym dochodzeniu objętego tym zarzutem roszczenia. Zarzut potrącenia nie jest bowiem formą dochodzenia roszczeń, lecz środkiem obrony pozwanego i dlatego nie wywołuje powagi rzeczy osądzonej w zakresie objętego nim roszczenia. Nieuwzględnione w procesie potrącenie, dokonane w zgodzie z przepisami materialnoprawnymi, z chwilą prawomocnego zasądzenia wierzytelności, która wygasłaby w wyniku potrącenia, stwarza wiążący strony stan potwierdzający istnienie zasądzonej wierzytelności, co usuwa skutek złożonego wcześniej oświadczenia o potrąceniu - z uwagi na wynikający z prawomocnego wyroku stan związania tym orzeczeniem. W ocenie Sądu pierwszej instancji, strona powodowa skutecznie nabyła prawo do wypełnienia weksla in blanco, którego poręczycielem jest pozwany. Na odwrocie weksla widnieje podpis M. M. jako poręczyciela. Co do zasady, weksel in blanco może być przedmiotem obrotu na podstawie przepisów prawa cywilnego (przelew wierzytelności połączony z wydaniem dokumentu), a następnie wypełniony przez nabywcę i przedstawiony do wykupu z uzyskaniem tytułu do dochodzenia roszczenia z weksla w razie braku zapłaty przez dłużnika. Wprawdzie deklaracja wekslowa mogłaby upoważniać do wypełnienia weksla in blanco tylko pierwszego wekslobiorcę, ale takie ograniczenie powinno wynikać z treści deklaracji wekslowej i zostać wykazane przez broniącego się wystawcę, natomiast z faktu samego imiennego udzielenia odbiorcy weksla in blanco upoważnienia do uzupełnienia weksla nie można wywodzić woli stron wyłączenia możliwości przeniesienia uprawnienia do jego uzupełnienia; na taką wolę (wystawcy weksla) muszą wskazywać inne postanowienia stron. Zdaniem Sądu Rejonowego, (...) Spółka z o. o. w P. na podstawie umowy zawartej w dniu 28 maja 2008 r. nabyła od Z. K. między innymi prawa i obowiązki z tytułu umowy dealerskiej zawartej z B. M. w dniu 1 kwietnia 2008 r., w tym zabezpieczenie wykonania umowy w postaci weksla in blanco wraz z uprawnieniem do jego uzupełnienia zgodnie z deklaracją wekslową. Treść deklaracji wekslowej nie dawała przy tym podstaw do przyjęcia, iż uprawnienie do uzupełnienia weksla zostało zastrzeżone jedynie dla Z. K., bez możliwości skorzystania z tego uprawnienia przez inny podmiot. Sąd pierwszej instancji wskazał, że nabywcy praw z weksla w drodze przelewu nie przysługuje ochrona przewidziana w art. 17 Prawa wekslowego, a osoby zobowiązane wekslowo (w tym poręczyciel

weksła in blanco) mogą wobec niego podnosić wszelkie zarzuty, także z podstawowego stosunku zobowiązaniowego. Wierzyciel ma obowiązek odniesienia się do zarzutów dłużnika i wyjaśnienia istoty stosunku podstawowego, wraz z przedstawieniem wyliczenia przysługującej mu sumy wekslowej. Nie zmienia to jednak ciężaru dowodu i w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksła, dowód nieistnienia wierzytelności zostaje przerzucony na dłużnika. W ocenie Sądu Rejonowego, roszczenia powoda wynikające z faktur VAT dotyczących sprzedaży telefonów komórkowych i faktur VAT korygujących faktury wystawione z tytułu sprzedaży telefonów, opiewające łącznie na kwotę 6285,47 zł znajdują oparcie w łączącej strony umowie. Zgodnie z załącznikiem nr 2 do umowy, sprzedaż telefonów B. M. następowała na podstawie szczegółowych umów, zawieranych w drodze potwierdzenia przez S. pisemnego zamówienia telefonów złożonego przez B. M., a zapłata należności z tytułu zakupu telefonów następowała na podstawie faktur VAT wystawianych przez S., co zostało dokładnie wyjaśnione przez świadka P. D.. Sąd pierwszej instancji uznał za oględne i ogólnikowe zeznania B. M., że wywiązywała się z umowy, nie dał też wiary zeznaniom pozwanego, który twierdził, iż faktury objęte pozwem zostały w części zapłacone, a w części uregulowane kompensatą, ale nie przedstawił na to dowodów. Sąd Rejonowy zaznaczył, że faktura VAT nr (...) opiewała na kwotę 915 zł, a strona powodowa z tytułu tej faktury dochodziła kwoty 164,45 zł i do tej wysokości Sąd uwzględnił wierzytelność z wymienionej faktury. Sąd wskazał również, iż porozumienie z dnia 28 lutego 2009 r. nie dokonało ostatecznych rozliczeń między stronami z tytułu umowy dealerskiej i ustaliło, że rozliczenie nastąpi później, po dostarczeniu przez dealera niezbędnej do tego pełnej dokumentacji. Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo o zapłatę w zakresie wierzytelności w łącznej kwocie 465,80 zł, wynikających z faktur VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)- jako niezwiązanych z realizacją umowy dealerskiej z 1 kwietnia 2008 r. oraz w zakresie kwoty 2130 zł objętej notami księgowymi nr: (...) z dnia 28 lutego 2009 r., (...) z dnia 31 marca 2009 r., (...) z dnia 31 marca 2009 r. i (...) z dnia 3 marca 2009 r., bowiem z samych not nie wynikało, z tytułu niedostarczenia jakich umów zostały naliczone kary umowne, a strona powodowa mimo zgłoszonego przez pozwanego zarzutu nie odniosła się do tego. Sąd Rejonowy wskazał, że do pozostałych not księgowych, opiewających na łączną kwotę 9750 zł, zostały dołączone dokumenty umożliwiające zindywidualizowanie niedostarczonych umów, co w dostateczny sposób wykazało istnienie wierzytelności wynikających z tych not, a wystawienie not miało podstawę w § 2 pkt 2.5 umowy dealerskiej, stanowiącym, iż w przypadku nieprzekazania oryginału umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ani aneksu do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w terminie do 130 dni od daty zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z abonentem, dealer zobowiązuje się zapłacić S. tytułem kary umownej kwotę w wysokości 650 zł w terminie 14 dni od daty wystawienia przez S. noty obciążeniowej potwierdzającej to naruszenie. Sąd pierwszej instancji uznał także za wykazaną wierzytelność w kwocie 284,56 zł wynikającą z braku zapłaty przez B. M. należności z korekt faktur VAT wystawionych przez nią na rzecz powoda zgodnie z umową z dnia 1 kwietnia 2008 r. z tytułu należnego wynagrodzenia. Sąd Rejonowy przyjął, że weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową do kwoty 16651,35 zł – obejmującej wierzytelności związane z umową dealerską z dnia 1 kwietnia 2008 r. na kwotę 16320,03 zł (6285,47 zł + 9750 zł + 284,56 zł) oraz odsetki ustawowe za okres od dnia upływu terminu wskazanego w wezwaniu B. M. do zapłaty (29 grudnia 2009 r.) do dnia wypełnienia weksła (15 lutego 2010 r.). W ocenie Sądu pierwszej instancji, nietrafny był zarzut przedawnienia roszczenia. W zakresie zasądzonej kwoty weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową, data płatności wskazana na wekslu to 24 lutego 2010 r., a pozew o zasądzenie kwoty wynikającej z weksła został złożony w dniu 5 września 2012 r. Sąd Rejonowy podniósł, że przedawnienie ze stosunku podstawowego ma znaczenie tylko do chwili uzupełnienia weksła, natomiast zgodnie z art. 70 Prawa wekslowego, roszczenia z weksła własnego skierowane przeciwko jego wystawcy i poręczycielom przedawniają się z upływem trzech lat od dnia płatności weksła, co odnosi się także do weksła in blanco, w którym data płatności została wypełniona przez wierzyciela wekslowego. O odsetkach Sąd pierwszej instancji orzekł zgodnie z żądaniem, wskazując na art. 5 Prawa wekslowego, stosownie do którego odsetki bieżą od daty wystawienia weksła, jeżeli nie wskazano innej daty. Sąd Rejonowy rozdzielił stosunkowo koszty procesu.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając orzeczenie Sądu Rejonowego w części zasądzonej od M. M. na rzecz (...) Spółki z o. o. z siedzibą w P. kwotę 16651,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi (punkt II wyroku) oraz co do kosztów procesu (punkt IV wyroku). Zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego:

- naruszenie prawa materialnego - art. 509 § 1 k.c. i art. 509 § 2 k.c. poprzez ich niewłaściwą wykładnię i uznanie, że nabywca weksla in blanco nabywa automatycznie prawo do jego wypełnienia, bez względu na istnienie prawa do wypełnienia weksla przez zbywcę w dacie wydania weksla, co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż Z. K. przeniósł na (...) Spółkę z o.o. prawo do wypełnienia weksla in blanco, pomimo że w dacie przelewu wierzytelności i wydania weksla (28 maja 2008 r.) nie przysługiwało mu prawo do wypełnienia tego weksla, a więc nie mógł przelać prawa do jego wypełnienia na podstawie przepisów k.c. o przelewie wierzytelności, tym bardziej że wierzytelności objęte wekslem powstawały od 6 lutego 2009 r.;

- naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c., art. 230 k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy - poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, wyrażającą się w uznaniu, że pomimo zaprzeczenia pozwanego, by B. M. kiedykolwiek popadła w zwłokę w dostarczeniu umów bądź aneksów umów - co potwierdziła w zeznaniach B. M., a powódka nie wykazała tej okoliczności w toku postępowania - to istniały podstawy, by przyjąć, iż (...) Spółka z o.o. miała prawo obciążyć B. M. karą umowną, a tym samym, że istniały podstawy do wystawienia not obciążeniowych nr (...)z dnia 16 kwietnia 2009 r., nr (...)z dnia 12 maja 2009 r., nr (...)z dnia 31 lipca 2009 r., nr (...)z dnia 31 lipca 2009 r. oraz nr (...)z dnia 5 sierpnia 2009 r.;

- naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy - poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyznanie „Zestawieniom niedostarczonych kontraktów” waloru dowodu, który zadecydował o uznaniu zasadności wystawienia not obciążeniowych nr (...)z dnia 16 kwietnia 2009 r., nr (...)z dnia 12 maja 2009 r., nr (...)z dnia 31 lipca 2009 r., nr (...)z dnia 31 lipca 2009 r. oraz nr (...)z dnia 5 sierpnia 2009 r., pomimo że zestawienia te stanowią wydruki komputerowe, nie są podpisane, a nade wszystko nie sposób wywnioskować z nich zgodnie z zasadami logiki, iż stanowią zestawienia kontraktów, w których zawarciu pośredniczyła B. M., natomiast z zeznań B. M. wynika jednoznacznie, że nigdy nie spóźniła się ze złożeniem zawartych umów w terminie określonym w umowie;

- naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy - poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, wyrażającą się w uznaniu, iż powódka wykazała istnienie podstaw do wypełnienia weksla, mimo że z przedłożonych dokumentów księgowych w postaci faktur nie wynika, by B. M. zostały one doręczone, nie zostały też przez nią zaakceptowane, a noty księgowe nie pozwalają na zidentyfikowanie z nienależnym wykonaniem umowy przez B. M.;

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego materiału dowodowego, polegającą na uznaniu, że (...) Spółka z o.o. w W. miała prawo wypełnić weksel in blanco wystawiony przez B. M. Z. K., mimo iż z deklaracji wekslowej wynika, że B. M. upoważniła do wypełnienia weksla wyłącznie Z. K., nadto uprawnienie do wypełnienia weksla było uzależnione od określenia wysokości zabezpieczenia, zgodnie z postanowieniem 9.1.1 umowy dealerskiej i w formie wynikającej z postanowienia 9.3.1 umowy.

Pozwany domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia na rzecz pozwanego od powódki kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję, według norm przepisanych (k. 321 – 325).

W odpowiedzi na apelację, strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed sądem odwoławczym, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych (k. 338 – 343).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w wyniku oceny dowodów, która nie pozostaje w sprzeczności z regułami logicznego myślenia, właściwego kojarzenia faktów czy z zasadami doświadczenia życiowego oraz nie wykracza poza uprawnienia wynikające z przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Aby zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. mógł być uznany za skutecznie

podniesiony, trzeba dowieść, iż Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego - to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8/139, z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10/189 i z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000/19/732). Nie można podzielić zapatrywania skarżącego, iż samo zaprzeczenie pozwanego, że B. M. nigdy nie popadła w zwłokę w dostarczeniu umów bądź aneksów umów oraz zeznania tej treści złożone przez B. M. dowodzą braku podstaw do naliczenia kar umownych i wystawienia not obciążeniowych: nr (...)z dnia 16 kwietnia 2009 r., nr (...)z dnia 12 maja 2009 r., nr (...)z dnia 31 lipca 2009 r., nr (...)z dnia 31 lipca 2009 r. oraz nr (...)z dnia 5 sierpnia 2009 r. Sąd pierwszej instancji słusznie zauważył, że B. M. tylko ogólnie zaprzeczała, aby posiadała jakiegokolwiek zobowiązania wobec (...) Sp. z o.o. po zakończeniu współpracy z tą Spółką bądź zasłaniała się niepamięcią szczegółów (k. 229), a świadek ten – jako żona pozwanego i jednocześnie wystawca weksla – był niewątpliwie zainteresowany wynikiem postępowania. W tej sytuacji Sąd Rejonowy zasadnie ocenił te zeznania jako niewiarygodne, podobnie jak zeznania M. M., który przyznał fakt wystawienia faktur objętych żądaniem pozwu, choć twierdził, że powyższe należności zostały uregulowane – czego jednak nie udowodnił (k. 264 – 265). Pozwany nie zarzucał w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, aby faktury nie były doręczane B. M. i przez nią akceptowane. Zarzut ten jest spóźniony w postępowaniu apelacyjnym (art. 381 k.p.c.). Sąd pierwszej instancji nie opierał się w sprawie jedynie na twierdzeniach powoda, lecz szczegółowo analizował dokumenty i zeznania świadków. Niezrozumiałe jest w związku z tym zarzut naruszenia przepisu art. 230 k.p.c. Kwestionowane przez pozwanego dokumenty w postaci not obciążeniowych i księgowych są podpisane przez księgową (...) Sp. z o.o. - J. P. i w powiązaniu z datami z „zestawień niedostarczonych kontraktów” pozwalają na zweryfikowanie, z tytułu niedostarczenia których umów zostały naliczone kary umowne – wynika to wyraźnie z treści dokumentów: nota księgowa nr (...)z dnia 16 kwietnia 2009 r. na kwotę 1300 zł (k. 64) i nota obciążeniowa (k. 65) dotyczą niedostarczonych kontraktów z września 2008 r., wymienionych na k. 66; nota księgowa nr (...)z dnia 12 maja 2009 r. na kwotę 650 zł (k. 67) dotyczy niedostarczonej umowy z października 2008 r., wymienionej na k. 68; nota księgowa nr (...)z dnia 31 lipca 2009 r. na kwotę 650 zł (k. 69) i nota obciążeniowa (k. 70) dotyczą niedostarczonego aneksu za styczeń 2009 r., wymienionego na k. 71; nota księgowa nr (...)z dnia 31 lipca 2009 r. na kwotę 1950 zł (k. 72) i nota obciążeniowa (k. 74) dotyczą niedostarczonych umów ze stycznia 2009 r., wymienionych na k. 73; nota księgowa nr (...)z dnia 5 sierpnia 2009 r. na kwotę 5200 zł (k. 75) dotyczy niedostarczonych umów z lutego 2009 r., wymienionych na k. 76. Prawidłowe jest ustalenie Sądu pierwszej instancji, że wystawienie not miało umocowanie w § 2 pkt 2.5 umowy dealerskiej, stanowiącym, iż w przypadku nieprzekazania oryginału umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ani aneksu do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w terminie do 130 dni od daty zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z abonentem, dealer miał obowiązek zapłacić tytułem kary umownej kwotę w wysokości 650 zł w terminie 14 dni od daty wystawienia noty obciążeniowej potwierdzającej to naruszenie. Skarżący nie ma racji twierdząc, że brak było podstaw do wystawiania faktur po rozwiązaniu umowy dealerskiej. Porozumienie z dnia 28 lutego 2009 r. nie dokonało ostatecznych rozliczeń między stronami z tytułu umowy tej umowy i strony ustaliły w nim, iż rozliczenie nastąpi później, po dostarczeniu przez dealera niezbędnej do tego pełnej dokumentacji, o czym świadczy wprost treść § 3 porozumienia – na co trafnie wskazywał Sąd Rejonowy.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów art. 509 § 1 i 2 k.c. Sąd odwoławczy podziela w tym zakresie argumentację prawną przedstawioną przez Sąd Rejonowy, dotyczącą skuteczności nabycia przez stronę powodową od Z. K. na podstawie umowy z dnia 28 maja 2008 r. praw i obowiązków z tytułu umowy dealerskiej z dnia 1 kwietnia 2008 r. oraz związanego z tą umową zabezpieczenia w postaci weksla in blanco wraz z uprawnieniem do jego uzupełnienia zgodnie z deklaracją wekslową (załącznik 2.1.3. do umowy – pozycja 40 – k. 20 oraz załącznik 2.1.7. – wykaz zabezpieczeń – pozycja 1 – k. 21). Zarówno w piśmiennictwie, jak i w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że prawa z weksla in blanco mogą być przeniesione w drodze przelewu wierzytelności, a gdy takie przeniesienie następuje przed wypełnieniem weksla, to na cesjonariusza przechodzi uprawnienie do wypełnienia weksla zgodnie z deklaracją wekslową, chyba że co innego wynika z treści deklaracji wekslowej. Istotą zabezpieczenia wekslowego stanowi w głównej mierze możliwość wypełnienia weksla, a wyłączenie jej przenoszalności przekreślałoby sens ustanawiania takiego zabezpieczenia na

rzecz nabywców zabezpieczonych wierzytelności. Przeniesiona wierzytelność byłaby bowiem wtedy zabezpieczona tylko o tyle, o ile już przed jej przeniesieniem zabezpieczona umowa została nienależycie wykonana lub nie została w ogóle wykonana, a nie dotyczyłoby to przypadku, gdy zabezpieczona umowa jest jeszcze wykonywana. Tymczasem samo podpisanie i wręczenie weksła in blanco skutkuje już powstaniem zobowiązania wekslowego, chociaż wesel nie jest jeszcze wypełniony, a uzupełnienie weksła konkretyzuje to zobowiązanie z mocą wsteczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 lutego 1998 r., III CKN 342/97, OSNC 1998/9/141; wyrok Sądu Najwyższego z 21 września 2006 r., I CSK 130/06, OSNC 2007/6/93; wyrok Sądu Najwyższego z 25 listopada 2010 r., I CSK 387/10, LEX nr 688660). Sąd pierwszej instancji słusznie zauważył, że treść deklaracji wekslowej nie wskazywała na wyłączenie możliwości uzupełnienia weksła przez inny podmiot niż Z. K. - przeciwnie, w deklaracji wyraźnie zaznaczono, iż weksel zostaje wystawiony jako zabezpieczenie spłaty należności B. M. „wobec firmy (...), powstałych w związku z realizacją umowy dealerskiej z dnia 1 kwietnia 2008 r., a także każdej umowy, która będzie ją zastępowała lub zmieniała”, w deklaracji nie zamieszczono też klauzuli „nie na zlecenie” (k. 32). B. M. jako zobowiązana z weksła in blanco godziła się zatem na odpowiedzialność wekslową w stosunku do przyszłych, jeszcze jej nieznanymi nabywców weksła, a strona powodowa nabyła uprawnienia z poprzedniej umowy, w tym zabezpieczoną wekslowo wierzytelność. Wbrew zarzutom skarżącego, wzmiankowany w umowie dealerskiej limit kredytowy nie miał wpływu na uprawnienie strony powodowej do wypełnienia weksła. Deklaracja wekslowa w żaden sposób nie odwoływała się bowiem do jakiegokolwiek „limitu kredytowego”, a upoważniała uprawnionego do wierzytelności z weksła „do jego wypełnienia w razie niezapłacenia należności w ciągu 7 dni od pisemnego wezwania do zapłaty, na sumę niespłaconego długu, łącznie z ustawowymi odsetkami” (k. 32), tak więc nie uzależniała uzupełnienia weksła od uprzedniego określenia wysokości „limitu kredytowego”. Porozumienie wekslowe (deklaracja wekslowa) jest umową, która określa w wiążący sposób wzajemne prawa i obowiązki stron.

W tym stanie rzeczy prawidłowe są ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego, że w zakresie zasądzonej kwoty weksel został uzupełniony zgodnie z deklaracją wekslową.

Z przyczyn wskazanych wyżej Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną - na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej w kwocie 1800 zł (75 % stawki minimalnej określonej w § 6 pkt 4 powołanego rozporządzenia, ponieważ w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam pełnomocnik).